

Sygn. akt V KO 35/22

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **L. W.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 18 maja 2022 r. ,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie
zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w J.
z dnia 1 września 2016 r., sygn. akt III K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Skazany L. W. w piśmie z dnia 28 maja 2021 r., zwrócił się do Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w J. z dnia 1 września 2016 r., sygn. akt III K (...). Pismo to zostało przekazane Sądowi Najwyższemu, do którego wpłynęło w dniu 7 lipca 2021 r. Powyższe żądanie skazany ponowił również w skierowanym bezpośrednio do Sądu Najwyższego piśmie z dnia 5 lipca 2021 r. (data wpływu: 16 lipca 2021 r.).

W obydwu wystąpieniach skazany podał, że jest osobą nieporadną życiowo, od dziecka leczy się psychiatrycznie, zdiagnozowano u niego upośledzenie umysłowe spowodowane dysfunkcją i uszkodzeniem mózgu, a także „sfizochrenie” oraz inne schorzenia, które mogą mieć wpływy na jego poczytalność. Wskazał, że te okoliczności potwierdza dokumentacja medyczna znajdująca się we właściwych szpitalach psychiatrycznych. Lakonicznie uzasadnił żądanie wznowienia postępowania, powołując się na „nowe fakty, o których nie było mowy” w postępowaniach przed sądami obu instancji – i podkreślając jednocześnie, że ten stan rzeczy był od niego niezależny.

W piśmie z dnia 21 września 2021 r., które złożone zostało w odpowiedzi na wezwanie Sądu Najwyższego, skazany podniósł, że zarówno badającym go w toku postępowania biegłym psychiatrą, jak też sądowi orzekającemu – nie był znany dotychczasowy przebieg psychiatrycznej hospitalizacji skazanego oraz zdiagnozowane w tym zakresie schorzenia. Powtórzył, że od dziecka leczy się psychiatrycznie, stwierdzono u niego upośledzenie umysłowe, schizofrenię i inne choroby. Zarzucił, że w toku postępowania powinien zostać poddany obserwacji sądowo-psychiatrycznej, kwestionując wydaną opinię biegłych psychiatrów, którzy zdaniem skazanego nie mogli dokonać prawidłowych ustaleń na podstawie „parominutowego” badania. W ocenie wnioskodawcy, stwierdzone u niego schorzenia powinny skutkować zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia kary. W dalszej części pisma skazany zarzucił błędną ocenę dowodów oraz zakwestionował dokonane przez sąd ustalenia faktyczne, podnosząc, że nie popełnił przestępstwa przypisanego mu w wyroku. W załączeniu przedstawił kserokopie kart leczenia ze szpitali psychiatrycznych oraz kserokopie pism pochodzących z Kancelarii Prezydenta RP oraz Aresztu Śledczego w J., które stanowiły odpowiedź na prośbę skazanego o dokonanie eutanazji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa skazanego uznana za wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadna w oczywistym stopniu.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie ma miejsce także wtedy, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (*zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 36/19, LEX nr 2696944; z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 28/19, LEX nr 2696924; z dnia 26 lutego 2021 r., V KO 6/21, LEX nr 3123842*).

Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie, albowiem przedstawiona przez skazanego argumentacja nie wpisuje się w żadną z podstaw wznowieniowych. Zgodnie z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a) i b) k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze lub skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary.

Skazany w swych wystąpieniach zwracał uwagę na zagadnienia związane ze stanem swojego zdrowia psychicznego. Nie można ich jednak uznać za nowe fakty, podobnie jak nie sposób uznać za nowe dowody dołączonej do jego pism dokumentacji medycznej. Trzeba bowiem zauważyć, że problematyka stanu zdrowia psychicznego L. W. była przedmiotem postępowania dowodowego w sprawie, której dotyczy wniosek o wznowienie. Potwierdza to zwłaszcza opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 30 października 2015 r., którą miał na uwadze Sąd orzekający w sprawie, dokonał jej pozytywnej oceny i na jej podstawie poczynił odpowiednie ustalenia faktyczne. Argumentacja skazanego przedstawiona w piśmie z dnia 20 września 2021 r. sprowadza się do kwestionowania winy i nie można jej uznać nawet za próbę wskazania podstaw wznowieniowych. Na koniec warto zauważyć, że L. W. już wcześniej występował z wnioskiem o wznowienie postępowania, powołując się w nim m.in. również na swój stan zdrowia psychicznego oraz podważając wnioski płynące z opinii biegłych lekarzy

psychiatrów. Inicjatywa ta zakończyła się wydaniem przez Sąd Najwyższy postanowienia z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt V KO 88/17, w którym odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.